

Arrest

nr. 281 153 van 30 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 april 2012 toe op het Schengengrondgebied met een Spaans visum type C.

1.2. Verzoeker diende op 15 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 18 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 18 april 2013 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoeker diende op 17 mei 2013 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie trof op 17 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.7. Verzoeker diende op 7 april 2021 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 29 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.04.2021 werd ingediend door:

A.(…), Y.(…)

nationaliteit: (…)

geboren te (…) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2012 in België te verblijven. Het klopt dat betrokkene op 04.04.2012 het Schengengrondgebied is binnengekomen met een geldig visum geldig van 01.04.2012 tot 30.04.2012. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 15.02.2013 een aanvraag 9bis in. Op 30.04.2013 werd hem een negatieve beslissing en een bevel het Schengengrondgebied te verlaten betekend. Op 17.05.2013 diende betrokkene een nieuwe aanvraag 9bis in. Ook hier werd een negatieve beslissing genomen (geen nieuwe elementen) en werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten, betekend op 10.07.2013; Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te

verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021). Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven.

Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover De Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene haalt aan dat twee broers, H.(...) en M.(...) over de Belgische nationaliteit beschikken.

Betrokkene bewijst de verwantschap met zijn broers niet. Hij legt enkel zijn geboorteakte voor en de Belgische identiteitskaart van de heer M.(...) en een getuigenis van de heer H.(...). Dit bewijs de verwantschap niet. Ook dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene zou bij de familie van de heer A.(...) H.(...) verblijven. Doch dienen we vast te stellen dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). *la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Verder stellen we vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden, verschillende getuigenverklaringen, een aanwervingsbelofte heeft voorgelegd. Echter, hieruit blijkt dat zijn netwerk van sociale banden niet van die orde zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijft dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het

gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden, legt een aanwervingsbelofte voor, De Division Manager van “A. Antwerpen”, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op de coronamaatregelen die een terugkeer tijdelijk zeer moeilijk maken. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van dien aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr. 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd (RVV, arrest nr. 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat. Reizen naar Marokko blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr. 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Marokkaanse onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Marokko terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV-arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene haalt verder aan dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omdat hij er nooit gewerkt heeft, hij er niet over een eigendom zou beschikken en er geen onderkomen meer zou hebben. Zijn vader werkt als landbouwer op een klein stuk grond. Hij kan enkel zichzelf en zijn naaste familieleden voeden. Zijn moeder heeft evenmin een inkomen, beroep of eigendom en zou in een mensonterende situatie terechtkomen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim jaar ruim 28 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om geen verdere contacten/banden te onderhouden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Verder staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen.

Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een mensonterende situatie terecht zouden komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou hebben, dat dit duidelijk zou blijken uit zijn grote vriendengroep die zouden getuigen over zijn goede karakter, dat hij bijzonder werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen van familie, vrienden en ex-collega's, hij Nederlands zou spreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag tot verblijf niet kan indienen via de diplomatieke post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de DVZ.

1.

In de aanvraag 9bis VW werd inzake het privéleven het volgende aangehaald:

“Daarenboven is er tevens sprake van een privéleven in België. Het begrip privéleven, omschreven in artikel 8 EVRM, omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Verzoeker benadrukt dat de bijzondere banden met België en de intense sociale relaties volgens de Raad van State bovendien het ‘privéleven’ uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM (zie RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot).

Indien de aanvraag volgens artikel 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk zou worden beschouwd, en verzoeker België zou moeten verlaten om in Marokko een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen, zou dat een inbreuk betekenen op zijn recht op privéleven.

Dergelijke inbreuk is naar rechtspraak van de Raad van State redelijkerwijze niet evenredig met het nagestreefde doel (zie RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31).

Dat verzoeker hier reeds jaren verblijft, lessen en opleidingen heeft gevolgd, verschillende kennissen en vrienden heeft, en hier gewerkt heeft. Dit alles valt onder het begrip privéleven.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en het hebben van ‘zakelijke’ contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM....”

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). ...”

In deze context wenst de verzoeker te verwijzen naar het arrest van uw Raad nr. 266 231 van 24 december 2021, p.14 e.v.:

“Verder wijst de gemachtigde wederom op bijkomende elementen van afhankelijkheid, doch die bijkomende banden van afhankelijkheid worden door het EHRM enkel vereist in het licht van de beoordeling van een beschermingswaardig gezinsleven, niet in het licht van een beschermingswaardig privéleven, zoals supra toegelicht. Bijgevolg kan de gemachtigde, zoals verzoekster aanvoert, in het geheel niet gevolgd worden waar hij stelt dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij hier een netwerk van sociale en affectieve banden heeft opgebouwd. Verzoekster wijst er terecht op dat deze stelling tegenstrijdig is aan het feit dat de gemachtigde erkent dat verzoekster hier woont bij haar meerderjarige dochter, schoonzoon en kleindochter, die verblijfsrecht hebben in België. Verder blijkt dat de gemachtigde erkent dat verzoekster drie arbeidsovereenkomsten heeft voorgelegd met bijhorende loonfiches die recent zijn en betrekking hebben op de periode tijdens dewelke haar volgend internationaal beschermingsverzoek werd onderzocht. De gemachtigde stipt verder aan dat verzoekster geen enkel stuk voorlegt dat betrekking heeft op haar periode van legaal verblijf, met name van 2002 tot 2010 maar dat ze hiervoor naar het administratief dossier verwijst. De Raad kan in deze verzoekster eveneens volgen dat het bewijs van verzoekster haar tewerkstelling in die periode kon verondersteld worden gekend te zijn door de gemachtigde, aangezien zij in 2002 een tijdelijke inschrijving in het vreemdelingenregister had verkregen op basis van haar (werk)activiteiten en dat dat verblijfsrecht regelmatig werd verlengd onder voorwaarde van verder bewijs van integratie. Verder erkent de gemachtigde zelf dat het administratief dossier wel bewijzen van tewerkstelling bevat in die periode “maar geen bewijzen die betrekking hebben op sociale en affectieve banden”. Nu verzoekster volgens de gemachtigde niet aantoont dat ze hier een netwerk opbouwde van sociale en affectieve banden concludeert hij: “een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.” De Raad acht deze redenering in strijd met de feiten en met de invulling die het EHRM geeft aan het begrip “privéleven”. Zoals supra reeds toegelicht heeft verzoekster door haar band met haar dochter en kleindochter wel sterke sociale en affectieve banden in het Rijk en verder omvat het begrip

privéleven, zoals verzoekster aanvoert, ook arbeidscontracten en loonfiches of met andere woorden economische banden. Dit blijkt onder meer uit punt 29 van het arrest Niemietz t. Duitsland van 16 december 1992 van het EHRM waarin het Hof stelt: “There appears furthermore, no reason of principle why this understanding of the notion of “private life” should be taken to exclude activities of a professional or business nature [...]”. (Of “Er is verder geen reden waarom de invulling van het begrip “privéleven” activiteiten van professionele of zakelijke aard zou uitsluiten” – eigen vertaling).

De gemachtigde kon dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat “een schending van artikel 8 EVRM [...] dan ook niet [blijkt].”

Het feit dat de gemachtigde vervolgens nog op standaardwijze eraan toevoegt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, of dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke formaliteiten, het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM kan de Raad in casu niet beschouwen als een zorgvuldige belangenafweging waarbij op afdoende wijze wordt rekening gehouden met de concrete elementen waarvan de gemachtigde kennis had of behoorde te hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing of die werden aangevoerd in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (zie eveneens uiteenzetting infra).

...Een schending van artikel 8 van het EVRM, wat betreft het privéleven, wordt in de aangegeven mate aangenomen.”

Toegepast op huidig dossier wordt tevens vastgesteld dat verzoeker bij zijn familie woont, hier veel familie en vrienden heeft, hij getuigenverklaringen voorlegt evenals een belofte tot tewerkstelling. Verzoeker heeft gewerkt, verblijft hier reeds jaren en heeft lessen en opleidingen gevolgd. Verzoeker heeft hier een privéleven.

De verwerende partij kan in casu dan ook niet uit een invulling van de notie privéleven, die niet strookt met de feiten en evenmin met de invulling die het EHRM eraan geeft, stellen dat een schending van artikel 8 EVRM dan ook niet blijkt. Verzoeker heeft recht op een zorgvuldig onderzoek van zijn in de aanvraag aangehaalde grondrechten, zoals artikel 8 van het EVRM, wat in casu niet is gebeurd. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

2.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat het 10jarig verblijf van verzoeker niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid omdat hij heeft nagelaten gevolg te geven aan eerdere bevelen om het land te verlaten.

Deze redenering gaat niet op.

Het is precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan vreemdelingen die niet legaal op het grondgebied verblijven, maar die wel reeds geruime tijd op het grondgebied verblijven. De kwestie of dit langdurig verblijf al of niet tijdens legaal verblijf is tot stand gekomen, kan dan ook niet het uitgangspunt zijn. De meeste van de aanvragers hebben minstens bepaalde periodes van illegaal verblijf achter de rug op het ogenblik van de aanvraag. De lange duur van het verblijf moet in die zin bekeken worden op zich, los van de wijze waarop die werd gerealiseerd, om al of niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking te worden genomen.

De beoordeling van het lang verblijf als buitengewone omstandigheid dient vanuit het redelijkheidsbeginsel te worden beoordeeld (RvV 28 april 2017, nr. 186 295), en niet op de eerste plaats van de wijze waarop dat lange verblijf is gerealiseerd.

De aanwezigheid van verzoeker sinds 2012 werd door de bestreden beslissing genegeerd door het niet in aanmerking te nemen

De bestreden beslissing schendt het motiveringsbeginsel.

3.

Verzoeker heeft naast zijn lang verblijf ook zijn goede integratie aangetoond, met stukken.

De bestreden beslissing stelt dat integratie en verblijfsduur elementen zijn die ten gronde moeten beoordeeld worden.

Verzoeker betwist dit.

Bij gebreke aan een wettelijke definitie van buitengewone omstandigheden kunnen alle omstandigheden worden ingeroepen voor wat betreft de ontvankelijkheid. (L. Denys, Handboek Vreemdelingenrecht, Wolters Kluwer 2019, p. 164).

Een lang verblijf en een goede integratie kunnen buitengewone omstandigheden uitmaken. (RvV 30 januari 2013, nr. 96 112).

4.

Verzoeker heeft in België gewerkt, heeft een werkbelofte en is werkwilleg.

De bestreden beslissing stelt in dat kader dat verzoeker niet gemachtigd is te werken en dus kan dit element niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. Dit is niet ernstig.

Zoals eerder gesteld is het precies de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet om een machtiging tot verblijf te geven aan een vreemdeling die niet legaal op het grondgebied verblijft en dus niet gemachtigd is om te werken, maar die hier lang (ic zeer lang) verblijft en bijgevolg professionele relaties heeft ontwikkeld.

Door deze redenering holt de verwerende partij de betekenis van de procedure voorzien in artikel 9bis VW volledig uit."

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.7. Verzoeker spitst zich in zijn enig middel toe op de beoordeling van het in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde recht op privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijst hierbij op het gegeven dat hij sinds 2012 in België verblijft, dat er familieleden in België wonen, werkbereid is, gewerkt heeft én een werkaanbieding heeft. Volgens verzoeker maken deze elementen wel buitengewone omstandigheden uit in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 april 2021 het volgende had aangevoerd betreffende de 'buitengewone omstandigheden' die verband hielden met zijn privé- en gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM:

"Verzoeker kan wegens buitengewone omstandigheden zijn aanvraag niet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in Marokko.

Conform artikel 9bis Vreemdelingenwet doet hij zijn aanvraag bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft, zijnde de burgemeester van Antwerpen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet stelt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar er verbleven wordt.

De omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat "buitengewoon" niet enkel onmogelijk betekent.

Het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is voor de betrokkene om terug te keren naar zijn land van herkomst om de machtiging aan te vragen (RvS.2 juni 2003, nr. 120.101).

(...)

2) Recht op gezinsleven en recht op privéleven van verzoeker Artikel 8, lid 1 E.V.R.M. stelt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling."

Het recht op gezinsleven van de aanvrager kan een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vw., of kan voldoende zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (RvS26 november 1992, nr. 41.175).

Verzoeker heeft hier twee Belgische broers wonen (stuk 5-6). Bij zijn broer Hicham is hij woonachtig sedert zijn aankomst in ons land in 2012 (stuk 5).

Ook verschillende neven en nichten van hem hebben de Belgische nationaliteit, net als een nonkel en tante (stuk 7). Zij hebben allen een uitstekende band met verzoeker.

Verzoeker heeft daadwerkelijk een gezinsleven, krachtens artikel 8 EVRM, in ons land.

Daarenboven is er tevens sprake van een privéleven in België. Het begrip privéleven, omschreven in artikel 8 EVRM, omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

Verzoeker benadrukt dat de bijzondere banden met België en de intense sociale relaties volgens de Raad van State bovendien het 'privéleven' uitmaken in de zin van artikel 8 EVRM (zie RvS 2 oktober 2002, nr. 110.908, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 200, noot).

Indien de aanvraag volgens artikel 9bis Vreemdelingenwet niet ontvankelijk zou worden beschouwd, en verzoeker België zou moeten verlaten om in Marokko een aanvraag tot machtiging tot verblijf aan te vragen, zou dat een inbreuk betekenen op zijn recht op privéleven.

Dergelijke inbreuk is naar rechtspraak van de Raad van State redelijkerwijze niet evenredig met het nagestreefde doel (zie RvS 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31).

Dat verzoeker hier reeds jaren verblijft, lessen en opleidingen heeft gevolgd, verschillende kennissen en vrienden heeft, en hier gewerkt heeft. Dit alles valt onder het begrip privéleven.

In verscheidene arresten bevestigde het EHRM dat het hebben van contacten met andere personen en het hebben van 'zakelijke' contacten valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

In het arrest van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, oordeelde het Hof in § 29 dat:

"The Court does not consider it possible or necessary to attempt an exhaustive definition of the notion of "private life". However, it would be too restrictive to limit the notion to an "inner circle" in which the individual may live his own personal life as he chooses and to exclude there from entirely the outside world not encompassed within that circle. Respect for private life must also comprise to a certain degree the right

to establish and develop relationships with other human beings. There appears, furthermore, to be no reason of principle why this understanding of the notion of "private life" should be taken to exclude activities of a professional or business nature since it is, after all, in the course of their working lives that the majority of people have a significant, if not the greatest, opportunity of developing relationships with the outside world. This view is supported by the fact that, as was rightly pointed out by the Commission, it is not always possible to distinguish clearly which of an individual's activities form part of his professional or business life and which do not. Thus, especially in the case of a person exercising a liberal profession, his work in that context may form part and parcel of his life to such a degree that it becomes impossible to know in what capacity he is acting at a given moment of time."

Eigen vertaling:

"Het Hof acht het noch mogelijk, noch noodzakelijk om een uitputtende definitie van het begrip 'privéleven' te hanteren. Het zou echter te beperkt zijn om het begrip te beperken tot de 'inner circle' waarin het individu zijn eigen persoonlijke leven kan leiden zoals hij kiest en om de buitenwereld buiten deze cirkel er volledig van uit te sluiten. Respect voor het privéleven houdt tot op zekere hoogte ook het recht in om relaties met andere mensen te vestigen en te ontwikkelen. Er is bovendien geen principiële reden waarom het begrip privéleven zou moeten worden geïnterpreteerd in de zin dat het activiteiten van een professionele of zakelijke aard zou uitsluiten, het is immers tijdens de werkuren dat de meeste mensen een belangrijke, zo niet de grootste mogelijkheid hebben om relaties met de buitenwereld te ontwikkelen. Dit standpunt wordt ondersteund door het feit dat, zoals terecht opgemerkt door de Commissie, het niet altijd mogelijk is om duidelijk te onderscheiden welke van activiteiten van een individu een deel van zijn professionele of zakelijke leven vormen en welke niet. Zeker in het geval van een persoon die een vrij beroep uitoefent, wiens werk een essentieel onderdeel van zijn leven vormt in die mate dat het onmogelijk wordt om te weten in welke hoedanigheid hij optreedt op een bepaald moment in de tijd. "

Verzoeker heeft een hechte band opgebouwd met België zodat zij zijn privéleven hier heeft.

Verschillende vrienden en collega's van verzoeker wensten dit ook schriftelijk te bevestigen (stuk 8).

3) Bijzondere banden met België door langdurig verblijf en goede integratie

Verzoeker verblijft thans reeds 9 jaar in België. Hij kwam naar ons land omwille van verscheidene redenen. Zoals eerder aangehaald heeft hij in België verschillende naaste familieleden, dewelke de Belgische nationaliteit bezitten.

Deze familieleden bevestigen, net als verschillende andere personen, dat verzoeker een goed geïntegreerde persoon is, die hier reeds jarenlang woont en werkt.

Verzoeker kwam naar ons land omdat hij geen toekomstperspectief had in Marokko. Ondanks zijn diploma's (dewelke hij bij de eerdere aanvraag in 2013 reeds neerlegde) kon hij in zijn land van herkomst geen werk vinden.

Verzoeker had in Marokko nooit werk (stuk 9). Hij was evenmin eigenaar van een eigendom (stuk 10). Actuele attesten tonen ook aan dat verzoeker thans (uiteraard) over geen enkele vorm van inkomsten in Marokko beschikt en dus ook geen belastingen moet betalen (stuk 11-12).

Verzoeker beschikt nochtans over goede competenties. Hij is elektricien van opleiding, en zou hier morgen onmiddellijk van start kunnen gaan, indien hij over de noodzakelijke verblijfsdocumenten zou beschikken.

De Division Manager van "ATS Antwerpen" bevestigt dit ook nadrukkelijk (stuk 13).

Verzoeker heeft in Marokko ook geen familieleden die over inkomsten of eigendom beschikken.

De vader van verzoeker werkt als landbouwer op een klein stuk land (stuk 15). Hij kan hier juist zichzelf en zijn naaste familieleden mee voeden. Het is niet zo dat hij hiermee een inkomen kan verwerven (stuk 16). Hij dient derhalve geen belastingen te betalen (stuk 17). Bovendien heeft de vader van verzoeker, als familiehoofd, ook geen eigendom (stuk 18).

De moeder van verzoeker heeft evenmin inkomsten, een beroep, of een eigendom (stuk 19-20-21). Omwille van een covid-19 problematiek verbleef zij overigens in het ziekenhuis (stuk 22).

Zoals blijkt uit het attest van gezinssamenstelling (stuk 14) heeft verzoeker in Marokko, naast zijn twee Belgische broers, ook nog twee broers en één zus. H.(...), M.(...) en Z.(...) zijn echter allen nog student (stuk 24-25-26-27).

Indien verzoeker dus zou moeten terugkeren naar Marokko om van daaruit een aanvraag in te dienen, zou hij geen plaats hebben om te verblijven. Noch zou hij kunnen rekenen op de financiële steun van naaste familieleden, aangezien deze zelf niet over de nodige inkomsten beschikken.

(...)."

2.9. Verzoeker gaat in zijn middel uit van een zeer selectieve lezing van de bestreden beslissing en vermeldt enkel een beperkte passage over de beoordeling van het privéleven dat werd opgebouwd in precair verblijf en het recht op gezinsleven tussen volwassen familieleden. Een bestreden beslissing dient als één geheel gelezen te worden, zonder dat het vereist is dat ieder element afzonderlijk de bestreden beslissing kan dragen (cf. RvS 2 maart 2010, nr. 201.468; RvS 28 mei 2004, nr. 131.938).

In de bestreden beslissing wordt betreffende verzoekers langdurige verblijf het volgende gesteld:

“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2012 in België te verblijven. Het klopt dat betrokkene op 04.04.2012 het Schengengrondgebied is binnengekomen met een geldig visum geldig van 01.04.2012 tot 30.04.2012. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 15.02.2013 een aanvraag 9bis in. Op 30.04.2013 werd hem een negatieve beslissing en een bevel het Schengengrondgebied te verlaten betekend. Op 17.05.2013 diende betrokkene een nieuwe aanvraag 9bis in. Ook hier werd een negatieve beslissing genomen (geen nieuwe elementen) en werd betrokkene opnieuw in het bezit gesteld van een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten, betekend op 10.07.2013; Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dienden alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr. 248733 van 05 februari 2021).”

Aangaande de in België verblijvende familieleden wordt in de beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkene haalt aan dat twee broers, H.(...) en M.(...) over de Belgische nationaliteit beschikken. Betrokkene bewijst de verwantschap met zijn broers niet. Hij legt enkel zijn geboorteakte voor en de Belgische identiteitskaart van de heer M.(...) en een getuigenis van de heer H.(...). Dit bewijs de verwantschap niet. Ook dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene zou bij de familie van de heer A.(...) H.(...) verblijven. Doch dienen we vast te stellen dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming

van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014).”

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde sociale bindingen, eerdere tewerkstelling, werkbelofte en integratie bevat de bestreden beslissing de volgende pertinente overwegingen:

“Verder stellen we vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden, verschillende getuigenverklaringen, een aanwervingsbelofte heeft voorgelegd. Echter, hieruit blijkt dat zijn netwerk van sociale banden niet van die orde zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verder haalt betrokkene ook aan dat hij tewerkgesteld zou kunnen worden, legt een aanwervingsbelofte voor, De Division Manager van “ATS Antwerpen”, doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2012 in België zou verblijven, dat hij zich op uitzonderlijke wijze geïntegreerd zou hebben, dat dit duidelijk zou blijken uit zijn grote vriendengroep die zouden getuigen over zijn goede karakter, dat hij bijzonder werkbereid zou zijn, dat hij een werkbelofte voorlegt evenals verschillende getuigenverklaringen van familie, vrienden en ex-collega's, hij Nederlands zou spreken) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2.10. In zijn middel weerlegt verzoeker nergens de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing, maar hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad van 24 december 2021, waaruit hij een passage citeert, ter ondersteuning van zijn standpunt dat zijn situatie onjuist zou zijn beoordeeld. In weerwil van verzoekers beweringen kunnen de overwegingen uit het door hem geciteerde arrest niet zonder meer op huidig dossier worden toegepast. Vooreerst hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde (RvS 2 mei 2013, nr. 223.353). Daarenboven kon de vreemdeling in het door verzoeker geciteerde arrest bogen op een legaal verblijf in België gedurende meer dan 10 jaar, terwijl verzoeker hoogstens gedurende enkele weken op het grondgebied werd toegelaten op basis van een visum type C, maar sedertdien in de illegaliteit vertoeft. Verzoeker vermeldt in zijn derde middelonderdeel nogmaals een arrest van de Raad van 30 januari 2013 waarin wordt gesteld dat lang verblijf en integratie wel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, maar ook in dat geval ging het om een vreemdeling bij wie de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie gedurende 12 jaar werd systematisch werd verlengd. Deze feitelijke situaties zijn volkomen onvergelijkbaar met de situatie van verzoeker. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door te oordelen dat de elementen inzake verblijfsduur en integratie in verzoekers geval onmogelijk als buitengewone omstandigheid worden aangemerkt. Verzoeker beweert dat zijn aanwezigheid sinds 2012 in de bestreden beslissing werd genegeerd, maar deze bewering raakt kant noch wal. De redenering dat de verblijfsduur en integratie van verzoeker niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat verzoeker heeft verzuimd gevolg te geven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dus zelf verantwoordelijk is voor de ontstane situatie, gaat in zijn geval wel degelijk op.

2.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name wanneer het zou gaan om activiteiten van algemeen belang waarbij een verplichting om het land te verlaten aanleiding zou geven tot het verbreken van belangrijke engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Wanneer het privéleven zich dus voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin verzoeker er zich bewust van moest zijn dat zijn verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven vanaf het begin precair was, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70).

Verzoeker wijst in zijn middel op de duur van zijn verblijf in België, op de aanwezigheid van familieleden in België, op zijn eerdere tewerkstelling, zijn integratie en zijn werkbereidheid, maar hij toont niet aan dat dit een beschermenswaardig privéleven zou uitmaken. Niets wijst er immers op dat verzoeker dermate gewichtige engagementen zou zijn aangegaan dat een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in Marokko in te dienen bijzonder zou worden bemoeilijkt.

2.12. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, dat de beslissing niet op deugdelijke feitelijke of juridische grondslagen zou rusten of de motieven ervan kennelijk onredelijk zouden zijn. Er blijkt geen schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de (materiële) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN